νήσεως ἐτιμήθη διὰ τοῦ χρυσοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος. Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις αἵφνης πλήρης ἐτῶν ἀκμῆς τῇ 8ῃ Ἰανουαρίου 1884.

ΧΑΡΜΟΛΑΟΣ ΖΗΝΟΒΙΟΣ. Θαυμάζομεν καὶ τιμῶμεν τοὺς σκαπανεῖς τῆς Ἐθνικῆς ἰδέας, καὶ, ἂν μὴ προκαιρούμεθα τὰ παραδείγματα ἐκείνων νὰ μιμώμεθα, τοὐλάχιστον ἔχομεν τὸ προτέρημα νὰ γεραίρωμεν καὶ αἰθωμεν τὰς πράξεις καὶ τὴν μνήμην αὐτῶν, ἀφ' ὧν τὴν πατρίδα εὐηργέτησαν. Ἐν τῶν πολιτίμων λειψάνων τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, ἦτο ὁ Χ. ΖΗΝΟΒΙΟΣ, πρὸς τὸν βίον καὶ τὰ ἔργα τοῦ ὁποίου ὀλίγοι τῇ ἀληθείᾳ ἔχωσι νὰ ἐπιδείξωσιν ὁμοίαν σειρὰν ὑπηρεσιῶν καὶ πράξεων ἀξιομνημονεύτων. Εἶναι ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, ὧν ἑκάστη σελὶς τοῦ βίου αὐτῶν, ἀναγράφει καὶ μίαν ἱστορίαν, καὶ ἓν θαυμάσιον ἔργον. Πίστις Πατρίς, ὑπῆρξε τὸ οὐρανοπέμπτον λάβαρον τοῦ Χ. ΖΗΝΟΒΙΟΥ, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ προσήνεγκε τὰ πάντα ὁλοκαύτωμα ἀπὸ τοῦ πρώτου σταθμοῦ τῆς Ἐθνικῆς σταδιοδρομίας. Ἐγεννήθη ἐν Τεμενδάρῃ τῆς Οὐγγαρίας τῷ 1805 ἐκ γονέων ἐκ Μακεδονίας, τοῦτο ὅμως τὸ ὄνομα αὐτοῦ κυρίως δὲν εἶναι τὸ γνήσιον. Κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν τῷ 1824, ἐν ᾧ ἀλληλοδιαδόχως προαχθεὶς μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ὑπολοχαγοῦ παρητήθη τῷ 1826. Μετέσχε πολιτίμως τῶν Μαχῶν τοῦ Δραγατσανίου τῷ 1821, τῆς Γερμανικῆς Δεγεῶνος εἰς Γραβιάν, τῆς πολιορκίας Ἀκροκορίνθου τῷ 1823, τῆς ἐκστρατείας Εὐβοίας, πολιορκίας Καρύστου τῷ 1825, τῆς διὰ θαλάσσης πολιορκίας τῆς Μεθώνης καὶ Κορώνης τῷ 1826, τῆς τοῦ Πειραιῶς τῷ 1827 καὶ τοῦ Μεσολογγίου καὶ Αἰτωλικοῦ τῷ 1828. Μετὰ τὴν παραίτησίν του τῷ 1826, κατὰ τὸ 1827, προσελήφθη εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ Στρατηγοῦ Τζούρζ ἐπὶ τοῦ πλοίου ὁ «Τηλέμαχος», τῷ δὲ 1828 ὑπῆρξεν ὑπασπιστὴς τῶν ταγμάτων τοῦ ἀτάκτου στρατοῦ. Τὸ αὐτὸ ἔτος εἰσῆλθεν εἰς τὸ Στρατιωτικὸν Σχολεῖον, ἐξ οὗ κατετάχθη εἰς τὸ Πυροβολικόν, προαχθεὶς μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ὑποστρατήγου τῷ 1865. Μετὰ τὴν ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν κυρίως ὁ στρατιωτικὸς βίος τοῦ Χ. Ζηνοβίου περιεστράφη εἰς τὸ δικαστικὸν μέρος, ἐνῷ διεπρίθη, ὑπηρετήσας ἐπὶ μακρὰ ἔτη ὡς εἰσηγητὴς καὶ πρόεδρος τοῦ Στρατοδικείου. (1843-1853-1853-1860.) Ἀνὴρ πολλῆς παιδείας, ἠσχολήθη καὶ εἰς συγγραφάς, ἐν ἐποχαῖς διαφόροις, ἐκδοὺς ἱκανῶς σπουδαῖα στρατιωτικὰ ἔργα, τὰ μάλα ὑπηρετήσαντα καὶ ὠφελήσαντα σπουδαίως τὸν στρατόν. Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ εὐκλεοῦς τούτου στρατιώτου ἐξέλιπε καὶ τὸ τελευταῖον λείψανον τοῦ Ἱεροῦ Λόχου. Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1884, ἐν ἀποστρατείᾳ πρὸ πολλῶν χρόνων, φέρων τὸν βαθμὸν τοῦ ὑποστρατήγου καὶ τὰ παράσημα τοῦ Ἀγῶνος (ἀργυροῦν) καὶ τοῦ Σωτῆρος, (τὸ χρυσοῦν).

ΠΕΤΡΟΣ Α. ΖΑΝΟΣ. Ἰδιαίτερον ὅλως ἐκδηλοῖ ἡ «Ποικίλη Στοὰ» δεῖγμα σεβασμοῦ πρὸς τὴν μνήμην σπουδαίου ἀνδρός, οἷος ἀνεφάνη ὁ ΠΕΤΡΟΣ ΖΑΝΟΣ, τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου περικλείει ἡ Νεκρολογία τοῦ ἔτους τούτου. Ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, δύναταί τις νὰ ὁμολογήσῃ μετὰ πεποιθήσεως, ἀπώλεσεν ἐπιφανῆ ἄνδρα, ἐγκριτον λόγιον καὶ ἔξοχον ὅλως χαρακτῆρα, πολλῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀξίας. Ἐν τῇ γενικῇ δὲ ἀφορίᾳ γενναίων χαρακτήρων καὶ ἐξαιρέτων πολιτῶν, δίκαιον εἶναι νὰ μνημονεύωνται κατ' ἐξοχὴν οἱ ὀλίγοι ἀναδειχθέντες τοιοῦτοι κατὰ τὸν βίον αὐτῶν.

Ὁ Π. Ζάνος τυχὼν παρωτισμένης σπουδῆς ἐν τῷ ἐν Σύρῳ ὑπὸ τὸν σοφὸν Νεόφυτον Βάμβαν γυμνασίῳ, καὶ ἐν τῇ περιφήμῳ ὑπὸ τὸν διαπρεπῆ Θεόκλητον Καΐρην Σχολῇ, καὶ ὑπείκων εἶτα εἰς τὴν τῶν εὐπατριδῶν γονέων του θερμὴν ἔφεσιν ἐπῆλθεν εἰς τὴν ἑσπερίαν, ἔνθα ἐπὶ μακρὰ ἔτη κατηρτίσθη ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν τέλειος. Ἐν Παρισίοις μετ' ἐπιδόσεως ἀξίας ἰδίας μνήμης, διήκουσε πλήρη τὴν σειρὰν τῶν φιλοσοφικῶν μαθημάτων παρὰ τῶν διαπρεπεστάτων τοῦ αἰῶνός μας καθηγητῶν, καὶ εἶτα ἐπελάβετο τῆς σπουδῆς τοῦ δικαίου ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῆς Νομικῆς. Μετὰ τὸ εὐδόκιμον πέρας τῶν ἐν ταῖς πολιτικαῖς ἐπιστήμαις σπουδῶν αὐτοῦ, προσελήφθη ἀκόλουθος παρὰ τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐσωτερικῶν τῆς Γαλλίας. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς της μετὰ ἔτος ὁλόκληρον ἐπαινόδου αὐτοῦ, ἡ ἰδιαιτέρα πατρὶς αὐτοῦ Θήρα σύμπασα περιέβαλε μὲ τὸ ἐξέ-